

Estel
21 CI
Narració

LA PRINCESA AMB EL CABELL

CURT

Hi havia una vegada una princesa
que era especial perquè totes les princeses
del seu poble tenien el cabell llarg i ella
no. I un dia va haver un ball i havia
de triar una noia i va triar ella amb
ella perquè tenia el cabell curt. Però un noi
amb el cabell llarg va arribar i li va dir:
- Et vols casar amb mi? I ella va dir:
- Sí! I van tindre fills i van viure felices
per sempre més.

Invisible

In de Cicle Mitjà

EL MÓN DEL CAOS

Hi havia una vegada (no sé si fa molt de temps o poc), el món del caos, ara us explico... Hi havia els policies que tenien por als lladres, els bombers tenien vertigen i a més a més tenien por del foc, els metges dels constipats, els dissenyadors i dissenyadores tenien por a les agulles i els esportistes quan corrien tenien por de suar i etc... El món del caos (no es cap món) el planeta on vivia la gent es deia Plutó, el planeta "microscòpic". Allà la vida era diferent, com a Plutó no hi ha atmosfera, per tant hi portaven ampolles d'aire a l'esquena, les van aconseguir perquè un dia es van fugar del seu planeta cap a la Terra, on vivim. Ara us explicaré com ho van aconseguir... Van arribar a la Xina el 18 de novembre de 1908, els va costar molt de fer les primeres ampolles, perquè la Xina es el primer país més contaminat del món però ho van aconseguir, ja que a la Xina els agrada molt la natura. Van passar 50 anys fins que les coses van ser més modernes (amb això es van inspirar en

l' AEROTÚNEL) no sabem molt bé van un túnel d'aquí fins a Plutó. anem pel que anem; hi ha més coses estranyes, que us explicaré més endavant. Aquest món està infectat d'un gas que s'anomena "fuma-tigrayiani" que porta un aire tòxic que alimenta als alienígenes. Si no s'atura això aviat estic segur al 100% que el gat tindrà por del peix; jo tinc una idea, si convoquésim als alienígenes (tinc un manual per això) podríem fer que es mengessin les amyrolles de tots els habitants de Plutó. Genial!!! Ara el gas té por de l'or. Els alienígenes viuen a les anelles de Saturn, estan congelats... a per un secador!!!!

Jo, com un desesperat vaig donar un petó ràpid a la meua tieta, (això és un altre història) i vaig pujar en ascensor (això també és una altre història) hi vaig anar a la meua habitació i vaig agafar el meu secador, em vaig dirigir cap al túnel... direcció SATURN. He acabat de descongelar als 190.000 alienígenes i... M'ho veia venir!!! Newton té por de la poma. Vaig agafar totes les amyrolles i els hi vaig fer emparar, es va acabar el "fuma-tigrayiani" va anar a parar a la Terra.

Al dia següent vam descobrir que ha
la Terra no hi havia vida i els habitants
van tornar a ser normals i van deixar
als alienígenes viure amb ells.

F 1 (de moment).

LA VIDA ÉS UN
MIRALL

Hi havia una vegada, un gos solitari que voltava per la seva ciutat. No tenia ni casa, ni amo, ni tan sols aliment. Estava famat, i buscava un lloc on viure, o simplement passar una o dos nits. Després dels voltes de la ciutat, en una casa abandonada, mitjanament en ruïnes, va trobar un grup de gossos. A primera vista, li va semblar que estaven en les mateixes condicions que ell, sense casa, sense amo...

Però es va donar compte que els gossos vivien bé, i aquí no, no tenien amo, però es tenien el'un a l'altre. Li van explicar que per menjar, des de tres d'ells anaven a la plaça del centre, on hi havia un senyor molt amable que sempre els en donava alguna cosa per menjar: fruita, galetes, "nuggets"... etc. Va arribar l'hora de la veritat, l'hora de fer la pregunta que podria salvar-li la vida, o potser arruïnar-la.

Així és que va agafar aire, i finalment va preguntar: - Puc quedar-me a viure aquí, si us plau?, i va fer un tímida i nervios somriure.

Els gossos van respondre amb el seu millor somriure, i amb un: - És clar, cap problema!

Alts temps després, va vindre un altre gos, preguntant el mateix, però aquest va començar a borbollar, i va exigir que li fessin lloc a la casa. Els gossos també van començar a borbollar, i li van dir que no, i que marxés immediatament.

Éra com un miracle. Es va donar compte que depèn
de com tu demanis les coses o mires a la gent,
aquesta et remonirà de la mateixa manera, o potser
pitjor. Ell s'havia quedat sense valiment, un lloc
per viure, i el que és més important, sense amics
amb els que estar, només amb un simple so,
que podria haver sigut escitat

L'essència de la vida

Un dia més donava la benvinguda a tots els habitants del poble. En principi tot apuntava a un dia rutinari, com qualsevol altre però el Manel, el protagonista de la nostra història, encara no sabia que tot començaria a ser diferent a partir d'aquell dia.

El Manel era un pagès, alt i fort, de cabell marró, i ja ben entrats els 36 anys. Sempre portava unes sabates vermelles de muntanya que una antiga novia li va regalar i sempre anava vestit amb un xandall esportiu de color verd patrocinat amb una coneguda marca de tractors.

Ell era un home solitari, i, perquè no dir-ho un home un tan insociable. No tenia masses amics perquè vivia apartat del poble.

El seu poble era molt bonic i confortable, estava situat a una vall entre les muntanyes i tenia un riu petitó al costat.

El Manel havia tingut l'ocasió d'haver viscut al poble quan festejava amb la Marina, la seva antiga novia (la que li va regalar el xandall que sempre portava) però la seva ruptura encara va accentuar més els desitjos del Manel per viure desconnectat dels seus veïns.

Ell estava fet a la seva, com li agradava dir, amb les seves pròpies normes i rutines. Sense haver de donar explicacions a ningú. Seguint els seus horaris anàrquics. En definitiva, fent el que li donés la gana!

Això sí, cada dia havia de respectar una cosa: anar al seu hort.

El seu hort li proporcionava molts dels aliments que el Manel es menjava cada dia. L'hort era a pocs metres de la seva casa i tenia plantades tota mena de verdures: pastanagues, enciams, pebrots, ...

Al costat de l'hort també tenia uns quants arbres fruiters que el seu avi va plantar feia unes quantes dècades. D'entre totes les fruites les pomes eren les seves favorites i no havia ni un dia que no agafés unes quantes per portar-les a casa.

Tothom sap que cada arbre proporciona fruites segons la temporada i en aquells dies el pomer havia estat descansant esperant una nova temporada per donar els seus fruits però aquell solejat dia va ser una excepció.

Quan el Manel va arribar al seu hort es va trobar amb la gran sorpresa que el seu pomer havia fet pomes fora de temporada!

Totes les pomes tenien molta bona pinta així que les va agafar i les va portar a casa seva.

Les va deixar al gran fruiter de la taula del menjador com acostumava a fer mentre el seu cap mirava de trobar una explicació a aquell impressionant fet, “pomes en aquesta estació de l’any?”, es preguntava.

A l’hora de sopar se’n va menjar un parell i després se’n va anar a dormir d’hora doncs a l’endemà havia de donar menjar a les gallines.

Al dia següent mentre esmorzava va sentir un sorollet al menjador i el Manel que es coneixia perfectament els sorolls rutinaris (això acostuma a passar quan vius sol) va dirigir les seves passes cap a aquesta estança, encarant la seva orella dreta (amb aquesta hi sentia millor) i, més concretament, cap al fruiter del menjador.

I, efectivament, el sorollet provenia del fruiter i segons s’acostava a aquest va poder comprovar que una de les pomes es movia. Primer amb petits moviments de dreta a esquerra i més tard amb més força, com quan un pollet vol sortir de l’ou!

Però, oh sorpresa!, no es tractava d’un pollet perquè el primer que va aparèixer de dins la poma va ser un petit braç que obria tots els dits de la seva ma. Després un cap, un altre braç i aquell misteriós personatge apujant-se amb tots dos braços ara podia donar-se l’impuls final per acabar de treure tot el seu diminut cos d’aquella poma.

D’allí va sortir el Marcel, un petit follet d’aspecte amistós. Duia una samarreta verda amb de ratlles negres horitzontals. Uns pantalons vermells i unes sabates marrons

El Manel no parava de fregar-se els ulls, com si encara estigués despertant-se.

Un personatge que no feia més de 15 centímetres d’alçada estava plantat sobre la taula del menjador mirant fixament al Manel. El diminut personatge es mirava a Manel a certa familiaritat com si ja el conegués de fa temps.

-“Bon dia Manel!”, van ser les seves primeres paraules. “Com anem?”

El Manel no sabia que dir, les seves respostes a les diferents preguntes del petit personatge anaven acompanyades d’un gran tartamudeig resultat de la seva incredulitat.

-“Bo-bo-bon di-di-dia”, responia el Manel

-“Com et di-di-dius?”, (“menuda pregunta estúpida que li faig”, va pensar el Manel).

-“Em dic Marcel! I sóc el teu fullet de la guarda!”

“Sóc aquí per ajudar-te!”

- “Ajudar-me a que?”, va dir el Manel

El Marcel li va dir que li podria complir tots els desitjos que ell vulgues.

En qüestió de segons va arrancar a dir infinit de coses que voldria tenir: un nou tractor, una màquina de segar nova, ..., mil estris nous per les seves feines del tros.

En qüestió de dies dels estris va passar al cotxe, a la piscina, a una casa més gran i a una televisió més gran que la pantalla del cinema del poble!

Van passar uns quants dies i aquella petita casa del tros semblava més un palau ple de luxes que el que tots ens imaginem quan pensem en una casa d'un pagès!

Setmanes després, el Manel va adonar-se que tot allò no tenia sentit i que a més, es sentia buit.

No tenia ningú amb qui gaudir de tot aquell luxe. Ningú amb qui passar-s'ho bé! Tot aquell luxe només estava acompanyat del silenci. El silenci que li deia a Manel que estava sol. Completament sol!

El següent desig que el Manel li va demanar al Marcel va ser un tant estrany.

- "Marcel!, el meu següent desig és una colla d'amics!"

- "Amics?" "Ho sento Manel. Amics no te'n puc donar!", va respondre el Marcel.

- "El desitjos que et puc concedir són materials. Els valors, el sentit de l'amistat i el poder gaudir de la companyia dels que estimem són el resultat de les accions que les persones protagonitzem al llarg de la nostra vida.

- "Tu, amic meu", va continuar dient el Marcel, "t'has passat el que portes de vida rebutjant a tothom que ha volgut acostar-se a tu. Lluny de preocupar-te com es senten els teus familiars i veïns. Mai t'has interessat pels problemes dels teus antics companys d'escola i, en definitiva, només t'has preocupat pensar en tenir les teves necessitats cobertes"

- "Saps que tot del que pots gaudir avui és el resultat d'un gran treball per part del teu avi i dels teus pares?", va dir el Marcel. "Ells sí que van pensar en tu!"

Després d'escoltar durant uns minuts al petit Marcel, el Manel va començar a sentir-se tan diminut com el petit follet. Es sentia fatal després de comprovar que tot allò que li deia era la més absoluta veritat.

La nit va arribar i era el moment d'anar al llit.

El Manel va anar cap a la seva habitació arrossegant els peus pensant en tot el que el Marcel li havia dit. Es trobava cansat i abatut però dins seu una petita veu li deia que les coses podien ser diferents i que el moment d'encetar una nova vida havia arribat.

Al dia següent el silenci regnava en la casa del Manel i quan va guaitar per la finestra el primer que va veure va ser el seu antic tractor. No el nou i flamant tractor que li va demanar al follet sinó el vell tractor vermell rovellat que ja tenia el seu avi.

La piscina havia desaparegut també i amb ella el cotxe, la moto i la casa del jardí!

Tot havia tornat a l'estat de feia uns dies!

El Manel va anar al menjador va agafar el telèfon i va trucar a la seva germana. Feia cinc anys que no sabia res d'ella.

- "Manel!, germà!, quina il·lusió!

A partir d'aquella trucada les coses van començar a canviar.

El Manel va tornar a veure a la família i va recuperar poc a poc les antigues amistats de l'escola.

La seva vida ara era més plena i va guanyar seguretat amb sí mateix. Fins i tot va tornar a veure a la Joana, l'antiga novia que li va regalar aquelles sabatilles vermelles!, i després d'uns anys va casar-se amb ella.

Ara el Manel viu feliçment, casat i amb dos fills que l'alegren el seu dia a dia. Un nen i una nena.

Per cert, sabeu com es diu el seu fill?...

Efectivament!, Marcel!

I es que les coses més senzilles, les que ens acompanyen en el nostre dia a dia són les que ens fan més feliços i el gaudir d'aquestes no té sentit si no és acompanyats de qui més estimem.

O₂

Recapitulem fins al 1986, més concretament el 6 de gener de 1986. Garrett Dawson, habitant del barri DUMBO de Manhattan, treballava eufòricament en el que hauria d'haver estat un dels descobriments més importants per la humanitat.

(Tres mesos abans)

Garrett Dawson passejava pensatiu pel seu garatge. Es va asseure a la seva incòmoda butaca. Sobre la taula hi havia centenars de fulls, desendreçats, plens d'informació incomprendible per a qualsevol persona que no fos ell. Va encendre el cotxe per escoltar una estona la ràdio, sense tenir en compte que el motor estava encès i les portes del garatge tancades.

Va asseure's un altre cop notant una sensació d'asfíxia alarmant. El motor va seguir funcionant durant uns quants minuts, consumint oxigen. Va notar que les parpelles li pesaven i es va deixar emportar pel que semblava son.

Es va despertar de sobte, va observar el seu entorn i va aixecar-se d'un bot de la butaca. Tot havia desaparegut, només va trobar gent, persones conegudes, assegudes al terra blanc, amb la mirada perduda. Va intentar parlar amb la gent però no responien, ningú va mostrar ni un mínim interès cap a la seva presència.

De sobte va notar com si algú l'arrossegues, va caure al terra i es va deixar emportar mentre notava que tornava a tancar lentament els ulls. Se li van inundar els pulmons d'aire i es va despertar. En obrir els ulls va veure la seva dona i al seu fill Benjamin, al seu costat amb ulls plorosos. Garrett, desconcertat va preguntar que havia passat i ella, fent esforços per aguantar la plorera, li va explicar, com va poder, que s'havia quedat tancat al garatge sense oxigen i havia estat a punt de "morir".

La viva imatge de la seva dona al terra, amb la mirada perduda, sense cap expressió facial perseguia la ment del Garrett.

Van passar 66 dies i ell només donava voltes al record de la "visió" que havia tingut. Després de diversos dies sense descansar i diverses hipòtesis fracassades sobre els fets que havia viscut, una idea va aflorar a la seva ment. Va agafar un full en blanc i va escriure-hi absolutament tot el que recordava d'aquells escassos i borrosos segons en el món paral·lel. Va analitzar els fets i va arribar a una conclusió. La conclusió definitiva. Va tancar-se un altre cop al garatge, va encendre el motor del cotxe, l'oxigen es consumia ràpidament. Després d'un minut tornava a ser en aquesta mena de realitat paral·lela.

Va caminar pel que semblava el terra. Només veia una gran extensió de territori blanc, sense cases, ni escoles, ni cotxes... Va tornar a trobar gent coneguda, tots igual, asseguts al terra amb la mirada perduda, de tant en tant algú feia un intent de moure's, però els resultava inútil. Algú el va tornar a despertar i va reaparèixer en el món real.

Després de setmanes d'estudiar i diferents viatges momentanis a aquest món, va descobrir la veritat. El món que nosaltres veiem no és res més que la il·lusió òptica que produeix l'oxigen. Al llarg del temps ens hem tornat més dependents en l'oxigen, per això la gent

creu que no podem viure sense ell. Aquesta llum blanca que molta gent assegura veure “abans de morir” no és res més que l’entrada al món real. L’oxigen ens mata, però lentament, aproximadament tarda entre 70 i 80 anys a inutilitzar totalment el nostre cervell.

Després de caminar una estona per aquest món, va trobar un grup de persones, conscients com ell, que li van explicar que la seva teoria no era una teoria sinó la veritat . Van estar parlant una estona i li van explicar que hi havia un lloc, normal, on hi ha gent conscient com ell que havien deixat de respirar oxigen, per motius diferents, abans de que els hi inutilitzés el cervell. El van convidar a quedar-se, però ell va decidir intentar tornar al món fictici per advertir la gent de la realitat. Però quan va intentar tornar a inhalar oxigen ja era massa tard, el seu cos no responia. El seu cos fictici, en aquest món fictici creat per les al·lucinacions de l’oxigen , havia deixat de funcionar.

D.B.Cooper 3r ESO

La recepta dels llibres

Anys 3059. Han deixat d'existir els llibres. Gairebé no se sap com són. Tampoc es coneixen les flors, els arbres, els llacs i les platges netes que anys enrere havien existit. Ha nascut una nova generació, que evolucionava exageradament ràpid. Ara l'únic que importa són els diners que l'únic que aporten és una obsessió desmesurada sobre les riqueses. Per sort encara hi ha gent encuriosida pel passat de les meravelles i espantada pel futur immediat del planeta.

Va obrir els ulls. Li feia molta ? aixecar-se del llit, així que va deixar que els suaus llençols l'abraressin carinyosament mentre passava el temps. No va aguantar gaire. Tenia una fam enorme. Va baixar a la cuina i es va fer dues torrades amb mantega. Es va donar una dutxa d'aigua freda per animar-se i va escriure un missatge a un bloc de notes: «Bon dia! He anat al parc amb l'Aina. Ens veiem per dinar. Un petó, Clara». La va enganxar a la taula del menjador, va agafar les claus i va sortir al

comer. Va optar per un pantalons curts i una
derruadora, ja que feia calor però també podria
findre fred. Va anar al parc del barri. Allà es-
tava l'Aina, la seva millor amiga.

- Qui, se t'enganchen els llençols no? - li va dir
semmient l'Aina

La Clara va riure

- Qui vols fer? - va preguntar ella.

- Anem a seure al banc i parlem.

Van anar xerrant fins al solitari banc del petit
parc del barri. Era un parc diferent als que
hi havien abans. No hi havia gespa i tampoc
hi havia arbres. Només hi havia dos parells
de bancs i un tub cilíndric de ferro. Van arri-
bar i van seure.

- Estic indignada - va dir la Clara.

- I com és - va preguntar encuniesida l'Aina

- Ara ja no podré escoltar les meravelloses his-
tòries de l'infància de l'àvia. Els meus pares
diuen que no em comi seure-la. Que està tras-
tocada. Diuen que tot s'ha inventa i que res
del que em diu és cert. Diuen que m'he de con-
centrar en els estudis per poder anar a l'univer-
sitat i poder guanyar molts diners i ser rica.
Però a mi m'és igual el que em diguin perquè
jo vull sentir parlar a l'àvia de les flors

i els arbres, dels rius i els llacs, però per sobre de tot, dels llibres. Deia que la feien viatjar a altres móns meravellosos. Em va dir que quan ella tenia quinze anys els llibres van ser destruïts. Els polítics afirmaven que eren inútils, només distreïen a la gent. Per això em va dir que jo havia de lluitar pels llibres. L'últim que em va dir va ser que trobés la seva recepta.

-La recepta dels llibres? - va preguntar l'Aina neguïtosa.

-Exactament - afirmà la Clara - Per això et vaig dir que viquessis, perquè s'ell que m'acompanyis.

-Jo... jo no sé què dir - va dir ella dubitosa - s'ell dir que, sí que s'ell però tinc molts dubtes.

-Tranquil·la, ho tinc tot planejat.

L'Aina va seguir a la Clara, tal i com ella li havia demanat. Van anar a la seva casa.

La Clara va demanar paciència a la seva amiga i tot seguit va entrar. Al cap d'una curta estona va tornar a sortir amb diversos papers a les mans.

-Aquest és un plànol que em va entregar l'Ària - va dir senyalant un full - El punt indicat és allà on hem d'anar per descobrir la recepta

dels llibres. Em va dir que era la casa d'un
mell amic que sabia la recepta.

-Dues sam-hi! -va dir l'Aina

-A veure... Aquí! -va dir senyalant un caner.

-És el Carrer de l'Economia número 8

Van anar caminant, ja que el seu destí no es-
tava gaire lluny. Finalment van arribar. Van
tocar al timbre de l'habitatge. Semblava estar
abandonat. Al cap d'uns minuts una veu greu
va preguntar sense obrir la porta:

-Qui és?

-Sóc la meta de l'Alicia Caser, una amiga
seva.

La porta es va obrir ràpidament i una mà
les va estirar a tater dues cap a dins. L'inte-
rior de la casa no era gaire diferent que l'ex-
terior. Les parets semblaven a punt de caure
i els mobles tenien una capa de pols.

-Qui voleu? -va preguntar l'home amenaça-
dor.

La Ebara li va explicar tot.

-...i per això hem vingut aquí, fins a vostè.

-Ah! -va respirar l'home alleujat- Si m'ha
haguessiu dit abans! Ja sóc en Joan.

Les va convidar a seure per prendre un suc

o unes galetes, però elles no en van voler.

-La seva àvia i ja anàvem junts a l'escola. Ja l'estimava molt i li vaig regalar un llibre molt especial. Un llibre de receptes d'objectes extraordinaris. Un d'aquests objectes era un llibre. A ella li va encantar. Quan van destruir els llibres ella va guardar una de les receptes, la del llibre. Me la va regalar perquè havia de marxar. Marxava a estudiar a una altra ciutat. Ja vaig guardar la recepta com un tresor perquè sabia que algun dia la necessitaria.

Va treure un full arrugat d'un calaix i el va entregar a les noies.

-Espere que en feu un bon ús -va dir en Joan.

-Moltes gràcies -va dir l'Aina.

Van sortir de la casa i van llegir la recepta:

«Ingredients: de deu a vint fulls de paper, un llapis o bolígraf, ganes d'escriure, imaginació i una bona història!» Les noies van quedar sorpreses. Elles creien que els fulls de paper només servien per fer bitllets. Mai havien pensat que una cosa tan meravellosa com s'afirmava es fes amb un material que es considerava molt valuós. Van comprendre que d'una manera o altra haurien d'aconseguir que els llibres tornessin. Van anar a una papereria i van aconseguir

tetr els materials. La Clara va escriure una història anomenada "La Capuxeta vermella" que li havia explicat la seva àvia feia temps. La recepta deia que s'havien de posar tetr els fulls en una olla, afegir-hi un tros de castro i remenar. Ho van fer amb una olla que havien pagut recuperar de la brassa. Van remenar molta estona fins que de sobte, no es va poder remenar. Van mirar qui havia passat i el "problema" era que el llibre s'havia format. Tenia una tapa vermella amb el seu títol i tetr les seves pàgines.

-És impressionant! -va exclamar la Clara
Eller mai s'haurien pensat que un llibre fer una cosa així. Van ser les primeres persones de tota una generació a saber com era un llibre. Així es va escampar la notícia. Moltes persones estaven amb elles, estaven de la seva part, però també hi havia algunes altres que no hi estaven. Eren polítics i empresaris els que no volien llibres, ni plantar, ni riure o platar. La humanitat es va adonar de l'engany que havia patit. Es van adonar de que el món era millor amb les flors i els arbres, donant calor i vida al planeta. I que, per sobre d'això, hi havien els llibres, la millor eina per viatjar, imaginar, plorar, riure o aprendre. Una eina de treball o entreteniment. Possiblement una de les millors eines perquè va canviar tota una història.

Sang

POESIA 2^m CI

EL ROMBE

El rombe acolorit

es converteix en un quadrat divertit
ava el giro que mareig ja s'ha
descolorit.

El torna a pintar i torna a marcar

Microbi
2m Cicle Mitja

EL MATÍ

Vuit del matí, sona el despertador,
i entra la llum a l'habitació.

Um got de llet per esmorzar,
mentre la mare ja l'entrepà.

Vuit i mitja, hora de vestir-se,
i no val entretenir-se.

I a l'escola cada dia,
arribem amb alegria.

LA PLOMA

Enmig del camp
hi ha un llapis fi i lleuger
que fa pessigolles,
és el vestit
de l'ocell petit.

Es deix anar,
que se l'emporti el vent.
Es com una cella,
de color daurat i lluent.
amb la llum del sol es reflecteix
a l'aigua clara del llac
que transmet tranquil·litat.

1r E.S.O

Pseudònim: Blanc i Negre

I si li donéssim un gir a tot?

Sant Jordi, la princesa, la rosa, i el drac,
sempre la mateixa història
sempre la mateixa victòria.

No passaria res si el cavaller fos menjat pel drac,
I la princesa acabés amb mal de cap.
Ella amb l'espasa alçada
i tot el poble amb la cara bocabadada.

Si ella fos la que l'hagés salvat,
Tota la gent s'hagués espantat.
No és un delictes que la princesa sigui lliure,
O almenys que la deixin somriure.

I si li donem a tot un gir,
la princesa salvadora
i el cavaller l'adora.
Ningú és moriria
Si el drac no fos matat, no caldria.

Són històries animades,
Una mica personalitzades.
Cadascú les explica com les coneix,
tot i que no sempre són d'on procedeix.

Patates Fregides

Corbs

En un obscur món,
un corb negre volava per la negra nit.

Buscava menjar,
de la recent batalla que s'havia lliurat
en la plana obscura.

Grallaven els corbs,
d'alegria grallaven,
gana ja no patirien.

Una torre blanca
brillava en la negra nit,
l'única part bona
que quedava en el món,
buida estava i buida restaria
ja que algú amb noblesa esperava.

Un únic corb s'hi va acostar,
la blanca torre
impassible restava
l'ocell curiós
volant va entrar,
però la torre blanca
negra és va tornar.

Les aparences enganyen
pensava el corb
mentre la torre ara ja negra,
malvada és revelava.

Un regal molt especial

Un regal molt especial
no és un regal normal.

Ha de sortir del cor
i ser comprat i fet amb amor.

Preciós no ha de ser
i no es val regalar diners.

Per ser un regal especial
si t'esforces...
ja s'hi val